

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

OP HET LEVEN, MARIE !

Een monoloog

door

Fons Vinck

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2013
Nr.2460

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWEE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *OP HET LEVEN, MARIE!* op te voeren moet de naam van auteur *FONS VINCK* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1998/220/2
ISBN 978-90-385-05534

© 1998 Toneelfonds J. Janssens/Fons Vinck
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

KORTE INHOUD

Op een avond is Marie toe aan gezelschap, aan wat plezier.

Ze haat de eenzaamheid van deze avond.

Als Wim belt, scheidt ze hem af. Hij is nooit de ware geweest.

Ze denkt terug aan Erik en vraagt of hij eens langskomt.

Als haar dat niet lukt, besluit ze op haar eentje te fuiven.

De enige twee mensen die haar vanavond nog bellen, zijn haar moeder en haar dokter. Deze laatste heeft dan nog slecht nieuws. De ziekte van Alzheimer is weliswaar in haar beginstadium maar dreigt haar ten gronde te richten.

Dus drinkt ze op het leven en dit verdomde bestaan.

Een toast op het leven is tevens een toast op de dood.

Voor Marlène en Ulla

(Op de zetel ligt een jonge vrouw - Marie - te slapen. Men ziet ze niet omdat ze onder één deken ligt. Plots rinkelt het en schril de telefoon. Ze schrikt wakker en ze komt in één ruk overeind. Doordat ze niet te zien was, moet dit een verrassend element worden)

Jaaaa.

(Ze loopt naar de deur omdat ze denkt dat er aangebeld werd. Dan merkt ze haar vergissing en loopt naar de telefoon.)

Verdomme.

(Neemt verveeld op)

Hallo, met Marie.

Wim, ben jij nu helemaal kierewiet ? 't Is midden in de nacht. ...

Half twaalf Wel, dat zei ik toch, midden in de nacht. ...

Ha, half twaalf 's middags. Dat meen je niet. Welke dag zijn we ? Ik ben niet gaan werken. ...

Zaterdag - gelukkig. Verdorie zeg, ik weet nergens meer van. ... Ik onthou niets meer. Mijn geheugen is een zeef. ...

Gisteravond ? Heu, wacht eens. Ha, dat feestje bij jou ...

Wat ? ...

Hoezo, je was gegeneerd ? ...

Ik ? ...

Met glazen gegooid ? ...

Servies van je moeder ? ... Zegt me niets. Wat is daarmee ? ...

Ja, kom zeg, je gaat toch niet beginnen zagen over een paar stomme glazen.

... Duur ? Wim, ik bel je nog eens terug. ...

Welke ruzie ? ...

Kijk, jongen, dat is jouw probleem. ...

Ha, je wil praten over ... ?

Je kan de pot op. Als jij je zo ongelukkig voelt in deze "relatie" zoals jij dat noemt, dan hoeft het voor mij ook niet meer. Al maanden aan een stuk zijn er problemen. ...

Nee, ik zwijg verdomme niet. ...

Nee, ik

Hou jij dan voor één keer zelf je grote wafel. ...

Wat ? ...

Nog om de dood niet. ...

Wiiiiim, verdomme

Ik vloek als ik dat wil. Kalf. ...

Oké, weet je wat ? Steek je vinger in je

Hallo. Hallo. Onnozel manneke.

(Gooit hoorn neer)

Mannen. Een noodzakelijk kwaad. Ja.

(Roept in hoorn)

Ze moesten je dinges afsnijden en in de wind te drogen hangen aan een elastiek.

(Gooit hem weer op de haak. Begint een lied te zingen over de mannen. Eventueel van de Championettes. Ze brengt het live of men steekt er muziek achter. Ze kan er ook op dansen)

“Elke keer opnieuw denk ik, ik trap er niet meer in ...”

(Dan gaat ze uitgeput op de zetel zitten - ze rookt en drinkt. Staat recht en toast)

Op het leven, Marie. Op alle rotzooi van deze wereld en op de ondergang van het manendom. Wij zullen overleven, desnoods zonder hen. Tchin. We are the champions.

(Drinkt en gaat weer zitten)

Op het leven, Marie. Omdat het leven je pijn doet en op de onverdraaglijke lichtheid van het bestaan. Was het zo ? Wie zei dat nu ook weer ? Dinges. 't Was een Hongaar, geloof ik. Ik zou het gaan opzoeken maar ik heb geen zin. 't Kan mij niet schelen. ... Dinges. Ik weet het niet meer. Milo of zo. Ja zeg, ik ben te lui om die encyclopedie te pakken. Ik zou moeten wassen ook. Ba, die was zal niet weglopen zeker.

(Telefoon)

Kijk, als dat ventje daar weer is, dan gaat hij wat meemaken.

(Neemt nors de telefoon op)

Ja, wat is er nu weer ? ...

Moeder ? ...

Onbeleefd ? Ik ? ...

Maar dat was maar een grapje. ...

Nee, de dokter zal zelf terugbellen. ...

Ja, ik laat iets weten als hij gebeld heeft. ...

Moeder. ...

Moeder, als jij aan de telefoon blijft dan kan hij niet bellen. ...

Ja, ik ... IK LAAT JE IETS WETEN.

Ja, sorry, ik ben wat zenuwachtig. ... Wat heeft die dokter allemaal gezegd ? O, van alles. ... 't zou nog maar 't beginstadium zijn. ...

Nee, moeder, Alzheimer ... de ziekte van Alzheimer. Verdomme zeg ...

Nee, ik heb niets gedronken. ...

Alsjeblieft. ...

Ik bel terug. Daaag.

(Legt neer)

Anders blijft het duren.

Waar waren we gebleven ? O ja, my life. Eigenlijk zou een mens zijn memoires moeten schrijven. De mijne zouden nogal opzien baren, denk ik. Indien ik alles erin zou vertellen ... mijn moeder kreeg een hartaanval. Alhoewel, mijn vader eveneens een turbulent leven heeft geleid. Nòg, denk ik. Ik weet bij god niet waar die man uithangt. En ik, ik leef mijn leven. En wat voor één.

(Neemt doos of album met foto's. Eventueel worden ze geprojecteerd. Ondertussen komt er zachte muziek opzellen)

Kijk eens hier. Dat ben ik. Een kind dat angstig de grote wereld tegemoet ziet. En hier, Marlies. Marlies die zich tegenwoordig meer bekommert om haar kledingzaak dan om haar zus. Nee, dat mag ik niet zeggen. Marlies storf af en toe wat op mijn rekening. Maar hier is ze nog nooit geweest. Jamais. Never.

(Roept)

Heb ik de pest, misschien ?

Hier, met moeder aan zee. Gelukkige tijden waren dat. Maar ja, moeder kreeg problemen. Moeder kon haar kinderen niet opvoeden zoals het hoorde. Dus wij op internaat - mijn zus en ik. Kazerne was een beter woord geweest. Als ik daar aan denk - en aan zuster Angelica.

(Muziek stopt - licht deemstert)

Ze hing met haar heup slagzij en ging dus moeizaam. Ze stampte met haar voet als ze boos was. En ze was altijd boos.

(Imiteert nu zuster Angelica : hinkend, kleine pasjes nemend, klapt autoritair in de handen)

Luister eens, meisjes, jullie kamers waren gisteravond onvoldoende opgeruimd. Stordigheid is het oorkussen des duivels. Dat moet beter kunnen. Vooral jouw kamer, Marie-Claire, is één warboel

(Zichzelf spelend)

Marie.

(Zuster Angelica)

Officieel heet je Marie-Claire. Marie-Claire Van de Putte. Dat is de naam die God en je ouders je hebben meegegeven.

(Zichzelf spelend)